

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 37/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. S., T., zastúpeného advokátom JUDr. A. S., Advokátska kancelária, D., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/157/2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2011 doručená druhá sťažnosť Ing. J. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/157/2008.

2. Z obsahu sťažnosti najmä vyplynulo, že „Sťažovateľ ako žalobca podal na Okresný súd Námestovo 22. 08. 2008 žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

Nakoľko nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom žalobného návrhu sa začali prevádzať vlastníckmi na ďalšieho nadobúdateľa a vzhľadom na to, že sa na predmetných nehnuteľnostiach taktiež započala rozsiahla stavebná činnosť, sťažovateľ zaslal na OS Námestovo sťažnosť voči nečinnosti súdu zo dňa 14. 05. 2009, na ktorú reagovala s negatívnou odpoveďou predsedníčka súdu a následne 22. 07. 2009 zaslal aj ústavnú sťažnosť, ktorá bola uznesením Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 387/09-15 zo dňa 26. 11. 2009, odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, lebo celková dĺžka konania nesignalizovala porušenie označených práv“.

3. Sťažovateľ uviedol, že po zmene návrhu 15. marca 2010 okresný súd nariadil dve pojednávania, z ktorých ostatné sa neuskutočnilo pre účasť konajúceho sudcu na školení a vec nie je stále skončená.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že „Základné právo sťažovateľa Ing. J. S., priznané v čl. 48, ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn.: 5C/157/2008, okresnému súdu sa prikazuje, aby v konaní konal bez zbytočných prieťahov, sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v celkovej výške 1.000,-€ (slovom päťtisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Námestovo povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu, okresný súd Námestovo je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia“.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný

súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

8. Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/157/2008.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

10. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

11. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

Postup okresného súdu v danej veci sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

12. Ústavný súd po oboznámení sa so s'ťažnosťou, s jej prílohami a spisovým materiálom na vec sa vz'tahujúcim dospel k záveru, že s'ťažnosť je zjavne neopodstatnená.

13. Zjavná neopodstatnenosť s'ťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

14. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti zohľadnil svoju doterajšiu judikatúru a konštatuje, že konanie na okresnom súde prebieha od 22. augusta 2008 a druhá s'ťažnosť (s'ťažnosť z 22. júla 2009) na porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní bola ústavnému súdu doručená 17. januára 2011. Ústavný súd je toho názoru, že doterajšia dĺžka predmetného súdneho konania v trvaní menej ako 2,5 roka v okolnostiach daného prípadu, keď okresný súd priebežne vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu veci, vyzýval s'ťažovateľa na platenie súdnych poplatkov za podanie návrhu na začatie konania i návrhu na vydanie predbežného opatrenia, vyzýval účastníkov na vyjadrenie k žalobe a v konečnom dôsledku s'ťažovateľa aj na zmenu návrhu, nie je takej povahy, aby v tomto štádiu intenzívne signalizovala porušenie označených práv. Doterajšiu dĺžku konania (necelých 2,5 roka), vzhľadom na právnu a faktickú zložitosť veci (usporiadanie nedoložených vlastných vzťahov k nehnuteľnostiam), o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu ešte stále nemožno považovať za takú, ktorá by bola v rozpore s kritériami nastavenými Európskym súdom pre ľudské práva a samotného ústavného súdu v obdobných prípadoch.

15. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2011